

III. felvonás

Hagyaték

2. fejezet

Rossz kezekben

Pendergast büszkén döcögött az új játékszerei elé. A két Venn hátrabilincselte kézzel, térden állva várt a cellában, egyikük sem tudta, hogy mi tévő legyen, azonban nem mutathatták ki a félelmüket.

- Jól aludtak? – kérdezte széles mosollyal az arcán. – Pendergast ezredes vagyok, az intézmény igazgatója és egyben a helyi birodalmi erők főparancsnoka.

- Mit akar? – kérdezte Rya tüzes tekintettel.

- Nos, ezt meg azt, ettől és attól – felelte az ezredes. – Önöktől leginkább együttműködést várok. – Az övéhez csatolt fénykardokra mutatott. – Csak ettől függ, hogy Darth Vader karmaiban végzik-e, vagy az én játékaim maradnak.

- Sosem leszünk a szolgálói – vágta rá Ann.

- Jelenleg még ezt mondja – nevetett fel Pendergast. – Kíváncsi vagyok, mennyit változik a véleménye, amikor beföttes üvegbe kerül az egyik szemgolyója, vagy mind a kettő! Higgyék el, igen tapasztalt vagyok abban, hogy együttműködésre bírjam a vendégeimet.

- Ha egy ujjal is hozzányúl a nővéremhez, maga halott ember – felelte Rya.

- Az ön helyében vigyáznék a fenyegetéseimmel – tette keresztbe a karját Pendergast. – A műlekkuk elég érzékenyek, a legapróbb beavatkozások nyomán is rettenetes kínokat okozhatnak a tulajdonosuknak.

- Ne merészelje! – mondta vicsorogva Ann.

- Persze-persze, értem én, az elején senki sem akar a hű szolgám lenni. Bezzeg Selene! Öt percet sem kellett eltöltenem vele a kánpadon, máris sírva könyörgött azért, hogy visszakapja a régi pozícióját. Megkapta, hiszen nem vagyok én gonosz, értékelem az együttműködést. Ami önöket illeti, most kegyes leszek és hagyok néhány órányi gondolkozási időt. Mikor felkel a nap, kezdetét veszi a kellemetlenebb rész. Eleinte úgy gondoltam, hogy külön-külön fogok szórakozni önökkel, de már látom, hogy hatékonyabb lesz, ha egyszerre, egy szobában tapasztalják meg a brutális oldalamat, hogy láthassák, mi jut a másiknak.

- Szemétláda! – ordította Rya.

- Holnap ilyenkor már kegyelmes uramnak fog szólítani – mosolyodott el az ezredes. – Ezt garantálom.

A két Venn látszólag dühösen, legbelül rettegve nézte végig, ahogyan Pendergast nevetve távozott. Ann azonnal fessegetni kezdte a karperecet, amint bezárult mögötte az ajtó, azonban Rya semmit sem tett.

- És ha segítenél? – nézett rá dühösen.

- Nem raktak volna minket egy cellába, ha ezeket bárhogy is le tudnánk szedni magunkról – jelentette ki Rya halálnyugalommal.

- Attól még tehetünk egy próbát... Mi a frászt csinálsz?! – emelte fel a hangját Ann.

- Meditálni próbálok – felelte. – Örülnék némi csendnek.

- Csendnek?! – ordította kerek szemmel. – Tudod, hogy ez mit fog tenni velünk, ha lejárt a gondolkozási idő?

- Semmit – vágta rá faarccal Rya. – Megmondjuk neki, hogy felismertük a helyzetünket és úgy döntöttünk, hogy a háladatos szolgálói leszünk. Ha nem szállunk szembe vele, alighanem megússzuk a csonkítást és hasonló sorsban osztozunk majd, mint Selene. Más esetben a fejébe veszi, hogy addig nyúzz minket, amíg meg nem tör minket és végleg be nem hódolunk neki. Én szeretném megőrizni a megmaradt végtagjaimat, ha ez nem probléma.

- Nem, ki van zárva – szögezte le Ann. – Nem leszek még egyszer szolga!

- Én sem épp így terveztem a napom – rázta meg a fejét Rya. – De mondd csak, látsz bármiféle utat a menekülésre? Szerinted csak úgy kísétálhatunk innen?

- Nem, de a szolgaságnál nincs rosszabb alternatíva – szögezte le Ann. – Inkább a halál.

- Tévedsz – jelentette ki Rya. – Nézd, Pendergast nem említette meg Sigilt. Ez azt jelenti, hogy sikerült elszöknie a mocsoknak. Tekintve, hogy te, mint a tanítványa értékes vagy neki,

biztosan vissza fog jönni érted, akkor mind a ketten kiszabadulhatunk. Addig nem kell mást tennünk, mint játszani a hű szolgálot, hogy maradandó sérülések és életre szóló lelki traumák nélkül vészeljük át azt a néhány napot, esetleg egy hetet.

- Mi van, ha mégsem jön? – kérdezte Ann. – Ha velünk ezt tette az a kis kurva, akkor könnyen lehet, hogy a mester sincs éppen egy rózsás helyzetben.

- Kizárt – mondta szkeptikusan Rya. – Nincs túl sok dolog, amit kedvelek ebben az emberben, de az tény, hogy ő mindig ki tudja vágni magát mindenhol.

***

- Kurva anyját! – káromkodott az öreg. Akárhogy is erőlködött, a köteleknek szolgáló gyökerek nem engedtek. Az elfogója mestere lehetett az ilyen csomóknak.

- Minél tovább erőlködsz, annál szorosabb lesz – jelentette ki Noeya.

- Te is folyton mocomorgsz! – vágta rá Sigil.

- Képzeld, utálom, ha elvesztem az eszméletem és aztán egy barlangban ébredek összekötözve! – felelte Adane idegesen.

- A terv része volt, nem? – gúnyolódott az öreg.

- He, he – felelte Noeya. – Inkább találjuk ki, hogy ki tette ezt velünk és tépjük ki a szívét!

- Máris hajlasz az együttműködésre, mi? – nevetett fel Sigil.

- Nyugi, utána meg foglak ölni, aztán a tanítványoddal is végezni fogok – szögezte le Adane.

- Ezért azt várod, hogy segítek neked? – ráncolta a homlokát az öreg.

- Igen – bólintott rá Noeya.

- Gyerekek – rázta a fejét Sigil. – Leegyszerűsíttem neked a helyzetet, hogy megértsd a billiárdgolyó simaságú agyaddal! Amelyikünk először kikászálódik ebből a szarból, az kitekerheti a másik nyakát, aztán végezhet azzal, aki elfogott minket és végül visszatérhet hajóhoz, hátha meg lehet javítani.

A hajótöröttek sokáig próbálkoztak, azonban a gyökerek nem engedték őket. Sigil adta fel először, a kor egyre inkább bosszantani kezdte, azonban Noeya is kifulladt egy idő után.

- Itt fogunk megdőglenni, mi? – fordult az öreghez.

- Te alighanem – vágta rá Sigil.

- Csak tudnám, hogy melyik kis szarfészekben kötöttünk ki! – sóhajtott fel Noeya.

- Nincs neve – mondta egy harmadik személy.

Noeya és Sigil egyszerre fordult a fiatal nő felé. A togruta kecsesen előlépett a barlang sötétjéből, az öreg megdőbbsent, amikor felismerte az arcát.

- Ahsoka? – kérdezte hitetlenkedve. – Nem igaz, hogy nem haltál meg!

- Az érzés kölcsönös – jelentette ki Tano.

- Miért vagyunk itt? – kérdezte Noeya céltudatosan.

Ahsoka a kezébe kerítette az övére csatolt négy fénykard egyikét, majd aktiválta azt. A penge vörös fénye gombócot szült Adane torkában.

- Ugyan látszólag egyértelmű, hogy ez kié, nem tudhatom biztosan – felelte Tano. – A roncsból ítélve egymás ellen küzdöttetek. Az egyikőtök a Rend túlélője lesz, ő élni fog, míg a másik Darth Vader egyik vérebe, ő meghal.

Noeya fellelegzett, amikor megértette, hogy még van túlélési esélye.

- Én vagyok a túlélő – szögezte le Adane. – Meg akart ölni, majdnem sikerült is neki. Ha ön nincs, én már nem élnék, ezért örök hálával tartozom.

- Túlélő? – emelte fel a hangját Sigil. – Nézz már rá, még tervbe se volt, amikor a mestered már gyerekeket gyilkolt!

- Az Erő könnyen a fiatalság látszatát keltheti – felelte Ahsoka.

- Még kicsi voltam, amikor elrendelték a hatvanhatos parancsot – magyarázta Noeya. – A mesteremmel alig sikerült meglépnünk. Sokáig együtt küzdöttünk a túlélésért, amíg ő ki nem oltotta az életét! – nézett Sigil szemébe.

- Ugyan már, nem hihetsz ennek a szajhának! – rázta a fejét az öreg. – Én vagyok az, a jó öreg Reegar mester! Hát nem emlékszel? Összevertelek, aztán otthagytalak meghalni azon a szeparatista hajón! Nem egyértelmű, hogy itt én vagyok a jófiú?

- Azt ígérted, hogy megbaszol – vágta rá Ahsoka.

- Mert tükön rúgtál! Ki tesz olyat? – rántott vállat Sigil. – Különbösen is, ha én nem vagyok, sosem nő be a fejed lágya. Mindent a te érdekedben tettem!

- A mesterem és józaneszem vezetett rá arra az útra, amit jelenleg is járok – rázta meg a fejét Tano.

- Aha – felelte szkeptikusan Sigil.

- Ebből elég volt! – emelte fel a hangját Noeya. – Nem egyértelmű, hogy mi a helyzet? Elengedne végre?

Ahsoka belenézett Adane zöld szemébe, nem tudta elhinni róla, hogy a gonosz ösvényét követné. Ugyanakkor Sigilről mindent el tudott képzelni, csak azt nem, hogy a jófiúk táborában legyen.

- Igaz – sóhajtott fel Tano. – Nyugodtan tegezhetsz – mosolygott rá Noeyára, majd hamar kiszabadította a szoros csomók közül.

- Szóval mégis ugyanolyan hülye tyúk maradtál, mint azelőtt – rázta a fejét az öreg.

- Rád halál vár – jelentette ki Ahsoka.

- Az nem a mi utunk – mondta Noeya, amint felegyenesedett. Nem akarta, hogy más végezzen Sigillel.

- Nincs más lehetőségünk – felelte Tano. – A hajódat még a megfelelő pótalkatrészek mellett is hetekbe telne helyrehozni, innen más kiút nem létezik. Nincs sok élelmem, a vadászat még az Erővel is igen nehézkes. Képtelenség lenne egyszerre eltartani és ellenőrzés alatt tartani egy sithet. Meg kell tennünk.

- Akkor engedjete el, azt hadd menjek oda, ahová akarok. Semmi értelme nincs harcolni, ha úgysem juthatunk ki innen – vetette fel Sigil. – Annyira hülyék vagytok, hogy az már irritáló!

- Meg kell gondolnunk – felelte Noeya. – Aludjunk rá egyet! Kivéve akkor, ha még egyszer megszólal.

- Legyen – bólintott rá Ahsoka.

Hamar leszállt az este, a hölgyek sokáig beszélgettek egymással, Sigil leginkább csak morgott, mivel sem enni, sem inni nem kapott. Noeya vállalta, hogy az éjszaka első felében őrzi az öreget. Türelmesen kivárta, amíg Tano lehajtotta a fejét, majd lassan elszenderült.

Eljött az én időm – gondolta magában Adane. Ugyan Ahsoka odaadta neki az öreg kardját, a sajátjával akart végezni vele. Lassan felemelte a kezét, majd megragadta a fegyverét az Erővel. Elmosolyodott, amikor a markában kötött ki a kard.

- Milyen kár – jelentette ki Sigil. – Ennyi erőfeszítés, azt úgyis meg fogsz halni a végén!

- Vagy nem – rántott vállat Noeya, aztán aktiválta a kardjait. Már éppen lesújtott volna Tanóra, amikor kipattant a nő szemhéja. Ahsoka kigurult a pengék elöl, aztán az Erővel a barlang falához lökte Adane-t.

- Mondtam, hogy én vagyok a jófiú – dűnnyögte az öreg. – De hát én beszélhetek...

Tano aktiválta a kardjait, készen várta a sith következő támadását. A pengék hatalmas erővel egymásnak ütköztek, majd sercegeve feszültek meg.

- Tudhattam volna! – mondta Ahsoka.

- Mit mondhatnék – felelte Noeya. – Az öregnek abban igaza van, hogy egy hülye tyúk vagy!

- Meg egyébként is – kontrázott rá Sigil. Nem tehetett sokkal többet annál, mint hogy figyelte a párbajt.

Noeya kezdettől fogva fölényben volt, lassan sarokba szorította Ahsokát. A vörös és a sötétzöld pengék szemből ütköztek egymásnak, mindkét kardforgató a másik fegyverében látta a helyzet megoldását. Ahsoka előre tudta, hogy a nyakát fogja fenyegetni a lila kard csapása, azonban hibát követett el. A világoszöld kardnak sikerült felfognia Noeya támadását, azonban Adane lecsúsztatta a fegyverét. A lila penge úgy vágta át a markolatot, mintha papírból lenne. Ahsoka alig tudta elrántani a kezét, aztán hátra kellett ugrania, ketté ne vágja őt Noeya.

A sith folytatta az ádáz támadását, Tano egy karddal csak nehezen tudott védekezni, egy határozott mozdulattal mégis sikerült mindkét pengét megállítania.

- Nem győzhetsz! – sziszegte a fogai közt Ahsoka.

- Jaj, hagyd már ezt a hülye sablonszöveget! – mordult fel Noeya. – Nem igaz, hogy nem tudnak a szádba adni valami értelmeset!

- Én tudnék – vágta rá Sigil.

Adane önkéntelenül is elnevette magát, egy pillanatra mindenre koncentrált, csak az ellenségére nem. Ahsoka megragadta az alkalmat, egy mozdulattal kirúgta Noeya kezéből a lila kardot. A fegyver még a levegőben kikapcsolt, majd Sigil koponyáján landolt.

- Így kell meghálálni a segítséget? – hóbörgött az öreg. Az Erővel a magasba emelte a kardot, aztán hamar elvágta vele a gyökereket.

Noeya hirtelen két ellenséggel találta szemben magát. Megfordult, aztán rohanni kezdett. Sigil követte volna, viszont Ahsoka közbeszólt.

- Hagyd! Innen nincs menekvés.

***

Ann egy idő után feladta a próbálkozást, nem tudta szabaddá tenni a kezét. A testvérével együtt csendben ült a cellájában, egészen addig, amíg a fülébe nem nyilalltak egy katonai bakancs léptei. Hamar meglátta a rohamosztagost, aki mindennel bizonytalannal járőrözhetett.

- Hé, figyelj már! – szólította meg, mire a katona megtorpant. – Nincsenek nálad a kulcsok?

- Ki tudom nyitni a bilincseket – felelte a rohamosztagos.

- Akkor segítenél egy kicsit?

- Miért ne? – rántott vállat a katona. Deaktiválta a cellát, aztán kiszabadította Annt a karperec szorításából.

- Köszönöm – felelte Venn, aztán leütötte a rohamosztagost. Ahogy összeesett, felvette a fegyverét a földről, majd a vállára támasztotta azt, és Rya felé fordult. – Na, most mit mondasz, hugica?

- Szedd le rólam! – emelte fel a hangját. Ann nem osztozott a rohamosztagos tudásában, improvizálnia kellett.

- Fordulj meg, tartsd hátra a kezed! – mondta a testvérének.

- Ugye nem akarod ellőni? – kérdezte Rya.

- Nem mindegy az? – rántott vállat Ann. – Csináld!

Rya mély levegőt vett, aztán úgy tett, ahogyan a testvére mondta. A karperec egyetlen lövés után megadta magát, nem tett kárt a viselőjében.

- Na, tiplizzünk! – jelentette ki Rya. – Ja, és nem vagyok a hugicád!

- De – vágta rá Ann.

- Tudod, mit meg nem tettem azért, hogy kiszabadítsalak Jabbától? – emelte fel a hangját.

- Most mégis én tettem valamit a szökésünkért, ahelyett, hogy csak úgy beletörődöm a sorsomba, hugi.

- Fejezd be! – mondta dühösen Rya. – Ikrek vagyunk. Felesleges ezen vitatkozni.
- Igazad van, húgocskám, semmi értelme nincs – mosolyodott el Ann.
- Te ezt élvezed!
- És? – rántott vállat Ann.
- Tudod, mit? Jussunk ki innen, aztán annyit vitatkozunk, amennyit csak akarsz!

A két Venn szökését hamar riadóztatás követte. A létesítmény őrsege nem tudott gátat szabni nekik. Egy csapat rohamosztagos elpusztítása után Rya is szerzett magának fegyvert, azonban ő nem érte be kevesebbel, mint a fénykardjával.

Pendergast idegesen járkált fel-alá a szobájában, nem érezte magát fenyegetve, azonban nehezebbre esett lemondani a mókáról. Kihagyott egy ütemet a szíve, amikor kinyílt a bejárati ajtó.

- Meglepetés! – jelentette ki Ann.

Az ezredes azonnal elővette a sugárvetőjét, azonban még azelőtt kilőtték a kezéből, hogy elsüthette volna. Az enyhe súlyproblémákkal küzdő ezredes sarkon fordult, aztán menekülni kezdett. Ann másodpercek alatt utolérte, aztán felgáncsolta.

- Szar is az, amikor visszanyal a fagyit – nyomta a tarkójához a sugárvetőt. – Hol vannak a fénykardok?

- Hátral, az üveges polc alatt! – kiáltotta az ezredes. – Kérem, ne öljön meg!

Rya hamar megtalálta, amit keresett. Sokkolta a befőttes üvegek látványa, melyekben mind egy-egy testrészt lebegett a tartósító folyadékban, felháborította a tudat, hogy ez bárkivel is megtörténhetett, sőt mi több, majdnem ők is sorra kerültek. Nyelt egyet, aztán lehajolt, hogy előkeresse a fegyvereiket. Több kardot is talált, de könnyen felismerte azt a kettőt, amik ők használtak. A sajátját szorosán megmarkolta a kezében, a testvérét azonnal odadobta neki, amint lehetősége nyílt rá.

- Ezzel is megvolnánk – jelentette ki Ann.

- Állj félre! – mondta Rya, mikor aktiválta a fénykardját. – Fizetnie kell.

- Kérem! – esedezett Pendergast.

- A-a – rázta meg a fejét Ann.

- Van fogalmad róla, hogy mit tett volna velünk, ha nem szökünk meg? – emelte fel a hangját Rya. – Ez egy beteg állat! Az ilyenek megváltás a gyors halál!

- Lehet, hugi, de akkor sincs igazad! – vágta rá Ann. – Nem te lennél a jedi véletlenül?

- Léteznek kivételek – szögezte le Rya. – Nem mondhatod, hogy ő megérdemli az életét?

- Nála van Selene – jelentette ki Ann. – Bevallom, meg akartam ölni, sőt mindenki meg akarta ölni, de most, hogy láthattam egy kicsit abból, amit ez a mocsok csinál, azt hiszem, tévedtem. Nincs sok borzalmasabb sors annál, minthogy ennek az embernek a játéka legyen. Szóval én azt mondom, hagyjuk nála Selene-t, hadd csináljon vele, amit akar! Ugyanakkor, ha megölnék, akkor normális birodalmiak vennék gondozásba, még a végén csak úgy kivégeznék. Ezt mi nem akarjuk.

- Mi van a többiekkel? – kérdezte Rya. – Nem csak Selene-t bántotta.

- Kit érdekel? – rántott vállat Ann. – Az a lotyó megölte a férjemet, tönkretette az életemet, téged is miatta csonkítottalak meg! Nem érdekel más, csak az, hogy szenvedjen.

- Legyen – rázta a fejét Rya. Deaktiválta a kardját, közben megvetően nézett rá az ezredesre. – Remélem, az élet tökéletesen kárpótolni fog azért, amit itt tettél.

- Ne finomkodj Selene-vel, megérdemli! – jelentette ki Ann, aztán eldobta a sugárvetőt. Magasztos léptekkel sétált ki a szobából, azonban megtorpant, amikor észrevette, hogy a testvére nem megy utána.

- Hahó, el kell érnünk a hangárt, mielőtt elhúzzák a nótánkat a birodalmiak!

- Rya szájba rúgta az ezredest, akinek három foga is a padlón végezte.

- Mehetünk.

***

Patthelyzet született, Noeya nem ronthatott rá Sigilre, ahogyan az öreg sem kockáztathatott meg egy magányos bosszúrohamot. Ugyan nem talált valószínűnek egy újabb támadást, Ahsoka szemhunyásnyit sem aludt az éjjel, ezért másnap reggel fáradt volt és levert. Szokása szerint a meditációhoz fordult a problémái elöl, törökülésben ült a barlang bejárata előtt, amikor meghallotta az öreg lépteit a háta mögött.

- Ezt csinálod egész nap? – kérdezte Sigil, mikor leült mellé.

- Van amikor vadászom, gyűjtögetek, tüzet rakok és néha alszom is – felelte Ahsoka. Nem szerette, ha kizökkentik a folyamatból, de túl sok időt töltött egyedül ahhoz, hogy visszautasítson egy párbeszédet, bárkivel is kelljen szóba állnia. – Tudom, hogy nem hangzik valami izgalmasnak, de ennek az életnek is megvannak a maga szépségei.

- Avagy utálsz itt lenni, de nem tudsz mit csinálni, ezért beletörődtél – nyugtázta az öreg.

- Itt béke van – jelentette ki Ahsoka. – Nincs háború, nem vadásszák a jediket, nem akarják erőszakkal feldúlani az életed.

- Főleg egy elkényeztetett tanítványocska nem, aki itt ólalkodik az erődben – felelte Sigil. – Hogy sikerült itt kikötnöd arról a szepi hajóról?

- Érdekesen – mosolyodott el egy pillanatra. – Elhagytam a Rendet, a saját utamat jártam, amikor kiadták a hatvanhatos parancsot. Már akkor is elbújhattam volna, tudtam, hogy az egykori tagoknak sem lehet túl hosszú nyugalma, de az alkotóimnak megvolt a maga humora. Sötét Oldal, Darth Vader, szolgaság, üldöztetés, Luke, a Lázadás, fejevadászok, Jabba, gyakorlatilag az utolsó bőrt is lehúzták rólam, mire eldöntötték, hogy az lesz a legjobb, ha egy kis hajóval lezuhanok erre a kis sziklára, és nem jövök elő többet... Legalábbis addig, amíg nem támad egy újabb „remek” ötletük.

- Még jó hogy ezek nem tudnak rólam – nevetett fel az öreg.

- Mondjuk akár úgy is végezhettem volna, mint Maul – folytatta Tano. – Hozzá képest még egészen jól jártam.

- Vele mi lett? – kérdezte Sigil.

- Nem akarod megtudni – felelte Ahsoka.

- Pedig... – vágta rá az öreg, azonban belefulladt a szó.

Remegni kezdett a föld, a két túlélő felállt, majd döbbszerűen figyelte, ahogyan a Sykranger füstölögve elhúzott a fejük felett. Ha működnek a fegyverek, Noeya biztosan elpusztította volna őket, viszont így egyszerűbbnek találta, ha elhúzza a csíkot.

- Legalább nem kell aggódnunk miatta – mondta kerek szemmel Ahsoka.

- Még a megfelelő alkatrészek mellett is hetekbe telne megjavítani, mi? – kezdett kijönni a sodrából Sigil.

- Módosítottál rajta? – fordult hozzá Tano.

- Lehet, hogy megerősítettem a burkolatot néhány helyen, és tulajdonképpen mindent megtettem azért, hogy ha egy napon lezuhanok ezzel a hajóval, akkor el is tudjak menni vele... De honnan tudhatta volna, hol találja a pótalkatrészeket? Mióta ért egy ilyen lányka a szereléshez?

- Ezt igazán elmondhattad volna – felelte Ahsoka. – Akkor ő marad hátra és nem mi. Most már biztos, hogy itt leszünk egy jó hosszú ideig.

- Hát – vakarta a tarkóját az öreg. – Egyébként sem hálok gyakran togrutával.

- He? – háborodott fel Tano.

- Ugyan már, mindenkinek vannak ilyen jellegű szükségletei – rántott vállat Sigil. – Éveken át itt leszünk, ha nem az életünk végéig. Nem mondom, hogy most azonnal szét kell tárnod a lábadat, de egy idő után a szükség erőt vesz az akaraton. Meg, ha hozzávesszük, hogy te már eleve itt vagy egy ideje és az alatt az idő alatt egy-két boton, vagy esetleg az egyik

A Császár riválisa – Rossz kezekben

markolaton kívül igazán nem tudta túl sok mindennel kényeztetni maga... – Ahsoka akkora pofont vágott le neki, hogy majdnem hanyatt esett.

- Egy szót se! Megérdemelted – mondta tüzes tekintettel.
- Attól még mindig igazam van...

Darth Raven